

хтѣли Бугаре у Маѣдоніи погрчити и то средством школа; то имъ е у неколико пошло за рукомъ, еръ су многе Бугаре добили на своју страну. Али сада имаю Бугари ограду противъ погрчаваня у своим училиштима, па и се већ починю грчке књиге палити, кто што су Грци некада спаливали бугарске. Притискујући народъ натѣраше га фанариотске владике, да отвори очи. — Многи Бугари изъ Кукушке кренули су се у Цариградъ, да се ту же на злоупотребу та мошнѣгъ грчкога владике; између осталого коре му хрѣаво поведенѣ нѣгово.“

1860 г.

№ 227.

О х р и д њ.

За гръцко-българската църковна борба въ Охридъ прѣзъ 1860 г. четемъ въ Србски Дневникъ отъ 13 мартъ слѣднитѣ редове:

„Бугарска. Изъ Охрида града пишу 4. фебр. да е и тамо већ догрдило Бугарима фанариотско правлѣние у цркви. Охридски Бугари скупилу су се и договорили су се, да ишту епископа Бугарина; ако би пакъ цариградска патрикана послала Грка фанариотскогъ, да га у Охридъ непусте, већ да га прѣ каменѣмъ утуку. Томъ приликомъ договарали су се, да пошлю депутацию у Римъ, те да оданде ишту едного архиепископа. Већ су се и чланови за депутацию одредили, али после реше, да найпре о томе известе патрияршию у Цариграду. Нѣново писмо стигло е у Цариград 19. фебр. Видиѣмо, шта ће патрияршия реѣи.“

1860 г.

№ 228.

Сѣрѣ, Дойранъ и др.

За униятското движение срѣдъ българитѣ въ южна Македония четемъ въ Србски Дневникъ отъ 14 априлъ 1860 г. слѣднѣото:

„Изъ Солуна се явля 10. марта, да е тамо стигло неколико бугарскихъ депутация, кое хоѣ сединѣнѣ са римскомъ црквомъ и да припознаду за црквену главу папу. Ови Бугари изъ епархіе су сереске, дойранске, нигритске, касандриске и отъ другихъ места.“